
ГЛАВА I

Разсъмване

ранни стихотворения · 1989-2002

Емилия Очкова-Димитрова

Самотни криле - крилят в пространството.
Викът от очите ти се разпиля,
погребва го във мрамора на застинала образност
и боси тичат от себе си
птиците на твоето въображение.
Молиш се?!

Забранена е всяка позиция.
Приучаваш сетивата си към самота.
Потапяш се в океана,
устремяваш се към дъното,
забравяш за шума от плитчината.
Самотни хриле - хрилят в пространството.
Маховете на ръцете ти са плавни
във мислите си чуваш ударите на сърцето си
и в глухотата си дочуваш шепоти.
Молиш се.

Като дете го стиснах
в ръцете си - примамливото стъкълце.
Като жена усетих, че поряза ме,
пораснала, превързах се добре.
Като старица притежавах белега -
усещах топлота.
Защо ли си припомних блясъка
на пожеланото от мен сега?
И без една сълза на разкаяние,
като дете ридах за мойто стъкълце.
Какво събуди се в душата ми?
Една въздишка.
Може би и две.

В тихото на крехката надежда,
усещам тръпките на сладостна нега.
Прегръщам погледите разпилени,
да ги затворя в тишина.
И пълни се като ведро душата,
с мечти от дъното на стар геран.
В тихото на крехката надежда,
оставам пак сама със сам.

Песента се понесе между
крилете ми,
плисна се в очите ми
и отми тъгата им.
Тяло мое ненаситено
можеш да отпиеш от мечтите ми,
от страстни пориви в
самотата си
сгуши се в топлотата на
душата ми.

Коленете ми докосват се
с лицето ми,
а ръцете ги обгръщат.
и вярвам във...
и вярвам за...
и вярвам да...
Когато това свърши
от мен ще се появи
друг овален куб
и ще повярва без....

Погубеност валежна,
безумие изцежда
на пурпурни и нежни
нощните трептения.
Перли разпилени
от пусти миди - обезчестени,
престъпеност греховна
венец за страст съдбовна.
Ридае пак небето,
преглъща и наказва,
и дава хлад, и смазва
с градушка от игли.
От тичинков прашец,
от празна мида - болка,
да отнемеш, за да създадеш
да го дадеш, а просто няма нужда.
Погубеност,
безумието възторг изцежда
на пурпурни и нежни
нощните трептения.

Ще увехне цветето,
ще прецъфти.
Ще целуна слънцето,
ще ме заболи.
Да, усещам я пропастта
със невиждащ поглед
Аз вървя.
И отдавам се,
ще плавам
по едно изчезващо поречие
в едно отминало начало,
което нищо ми не обещава.
Ще политна пламенна,
ще се видя паднала
и се вричам - мамена
да обичам някога.
Сякаш бягам му,
а доближавам го.
Да, заричам го
и отричам се.

Частични, мои, непонятни,
набъбнали, неясни мисли.
Обърнала съм гръб,
да бягам ли?
Обърнаха се моите мисли.
Прокрадна се на погледа вниманието.
Изплъзна ми се от контрол съзнанието.
Почаках да усетя болката,
а тя ме срещна неподготвена!

Черна сянка, зад която
виждам как вали дъжда.
Акварелно се размива сивото
и Аз не съумявам да крещя.
Нанасям слой след слой
в душата си,
най-чисти цветове,
а те на слуки съчетават се
и мисля си,
така ми е добре.

напеви

Миг отнесен - скръб понесе,
защо я сграбчи, мое сърце?
Любов безумна, защо ли лумна?
Забрави, болка има, мое сърце!
Догаря пламък - загубвам вяра.
В ад се щураш, наивно сърце!
Защо оставаш?
Защо не бягаш,
от тези думи, лудо сърце?
Миг отнесен - скръб понесе,
на песен напевите взе.
За кой напеваш?
За кой опеваш?
Безумно мое сърце!

Далече си от моята душа,
далече.

Целуна ме, предаде ме
и се отрече.

Ще ти простя, ще те обичам,
макар на моята душа да си далечен.

Ще те обичам затова,
че се отрече.

Адам...
Шум от далече,
като трепване беше.
Шум от посока,
незнайно каква.
Миг на надежда,
страх и трепет.
Миг, в който нещо узря.
Шум от откъсване,
миг на разделяне.
Шум на надежда,
миг на страх.
Шум от докосване,
миг на трепване.
Вярвам,
че нещо се случи
в нощта.
Ева...

Полита нагоре нещо,
което се пита какво е,
отнесено то е далече,
само е.
И тича гласът му след него нагоре.
В безмълвната бездна се пита,
защо е.
Унесен се рее
и няма защо да се пита,
къде е.
Не е то, но какво е,
което се рее?
Нямам себе си - в себе си влизам.
Прокрадвам се и се разтичам.
Нещо в небето се рее!

Слушай,
изслушай,
вслушай се.
Чува се
то е, което не може
да каже какво е.
Искам го - мое е,
докосвам го - болка е,
давам го - няма ме,
идва си - връщам се.
Заедно вече сме
много години.
Аз съм му негова,
то пък е мое,
което не може
да каже какво е.

Помощ!

Потъват влаковете, защото
писъците се преливат,
размазва се петното,
магията изскача иззад спомена
и свирката на влака проплаква.
Мехурите от удавника не се чуват.
Потъват влаковете и очакват
зимата.

Буревестник отлита над езерото
зад скалата се размазва в един
потъващ влак
и червеното превзе мъката,
за да изплува на повърхността
носталгията по потъналия влак.

Мъгли от искреност
затишия заплитат
на вретено от мечти.
През игленото ми ухо
прозрения надничат,
не ще ги видиш ти.
Притичват някакви слова,
дариха ми те празнота.
Поех да пия от нощта,
а то големи глътки,
глътки самота.
Край извора бълбукат погледи,
докосвам с пръстите си светлина
и от вретеното за спомени
изтеглям нишки, нишки самота.

Отнесени са моите мисли,
загубили са равновесието от спомени.
Крои се заговор от чувства,
в който се загрижвам за наследници.
Поемам в ръката си съмнението,
да го запратя през главата си.
Отвърща хор от декламатори
стена от непробивни камъни.
Разлюшка се морето от вълнение,
отнесените мисли се разплакаха.
И аз седя без намерение
без всякакво усилие за ставане.

Пещ с нагорещени съдове.
Бродя в съзнание пълно от желание
за нажежаване.
Метаморфоза или заболяване
е моето пътуване,
надяване за топлина,
а всъщност сгряване,
неестествено зачервяване
преди да изгоря.
Накрая,
просто закаляване за здравина.
И толкова е неестествена
тая студенина.
Метаморфоза или заболяване,
една излъгана душа.

В очакване и в поглед,
намирам своето вълнение,
треперещо от откровение
за съкровеното, което се откри.
Невиждащи очи,
напипващи падение
във голотата на една душа
не чистота, а унижение.
И в погледа намирам
треперещо вълнение,
да плача ли или мълча,
да проявя търпение.

Шушукане на капещи листа,
усещане за лекота.
Разголване на влажната кора,
студени тръпки от мъгла.
Възторг от миг предсмъртна цветност
на отшумяла страст, следа
оставила в богатата палитра.
Шум на приглушени вопли,
какво безумие от тишина
и сал червеното крещи,
крещи за топлина.

Той писа в своите стъпки
онова, което не можа да извърви.
Как странно го сполита мракът
на отчаянието да напусне себе си.
Къде потъва отражението след
рязкото обръщане на погледа?
И плака изкривен в усмивка,
изниза се през плоскостта в нищото,
не можа да се види в гръб
да понесе отсъствието от себе си.
Как странно го сполетя времето
и отчаянието да го запълни в себе си.
Той писа в своите стъпки.

Тръпки заскрежена роса,
дете в плахата боязън на съня.
Неясни сенки отхвърлени
от внезапно лумнал пожар,
проникване на младостта
от пурпурночервеното на страстта.
Стаена нямост след отминалия дъжд,
присъствие, копнеж на човека в зрялост
едно отпускане в тишина.
Потъване,
геран за зажаждали сетива.
Отпиване,
прекрасен опиум в очакването
на смъртта.

Висящ в безименно пространство
на бледост тънка във сумрак,
все тоз световъртеж като в пиянство
и самота безчувствена за глад.
И пустота разчупена от сенки,
къде се рее погледът ти пак?
В усмивките тъй лековерни
към някакъв невидим бряг.

Няма пориви...
От бледото зелено
капят ситни капки дъжд.
Няма повеи...
Зареян се прихлупя
някакъв ненужен лист.
Подхлъзване за миг,
копнеж за полет,
безветрие и тишина
на хладната земя
с лице нагоре.
А там: световъртеж
от хаоса на капещи листа,
и блянове, изсипани
без мяра, затихнали,
като след летен дъжд.
Поемаш празнотата...
А нататък - световъртеж...
И как летят?!

Жужи реката...

Из своята прозрачност
е кипнала всред белота,
невярна на мига,
измамна, бълбукаща
и галеща опасността.

Мълчи реката...

И от дълбокото на тишината
отворила една врата,
превърнала я в огледало
с копнежа да целуне
там отразените лица.

В сумрака сив на боговете
се носят тънки нишки тишина,
поемат хаоса от шумове,
поемат в мрак от слепота.
В океана бял на ветровете
се втурва жадна мисълта,
копнееща да се погубва,
копнееща за свобода.
В очите на палитрата потънали
се смесват чувствата в тишина
и мислите излитат от кафеза си
в сумрака сив на утринта.

И винаги ще има други,
ще те напускам и отново
ще се връщам в самота.
В нищожните количества от болка
на голямото море от свобода.

Лице,
обърнало се
в сянката на траур.
Печален лик,
немеещи очи.
От празен поглед,
хвърлен без посока,
усещаш хиляди игли.
От дъното наднича,
безнадеждност
и въздухът оловен
ти тежи.
Сковава те
безмълвието,
поглеждаш:
лица и сред лицата -
Ти.
Залутан, без посока,
пропадаш в самота.
Един си тръгва от живота,
а сякаш всичко опустя.
Лице,
обърнато във сянката на траур,
две крачки от света,
обърнало се към стената - самота,
по-живо би било в смъртта.

Мъжът се качи на тролея,
поседна миг преди да залитне.
Полека наклони глава
към своята съседка.
Завърна се и очите му потръпнаха.
Погледна напред,
никой и не подозираше.
Пред погледа му
стоеше нищото.
Празнотата на спомена се усмихваше
смазващо.
Отражението в прозореца бе тъй
призрачно и примамливо.
Очите се затичаха след изчезващата улица.
И сълзите му бликнаха, без да спазват приличието.
Затвори очите си, жената отляво,
смутена от тази внезапна разголеност.

Аз не зная защо бе заплакал,
но бих искала и аз да мога.

В очите ти е светлина кристална.
В очите ти е тишина печална.
Ръцете мили - нежно бели.
Крилете леки - посребрели.
Душата тиха, глава привела,
копнеж да литне, а се е спрела.
Видях я - ангел. Видях я - птица.
Видях я - повея. Видях я - жрица.
Лист се отрони, потръпна, литна.
През мен премина,
през мен утихна...

Пред лицето ми си ангел
във сърцето си ми демон.
Погледът ти ме подканя
в плен на устните немея.
Волно е сърцето твое,
бурен вятър е душата.
Как да искам да си моя,
щом те хвана и изгаряш?
Пред лицето ми си вяра
във сърцето си ми спомен.
В кръг дълбаеш мисълта ми,
преобръщаш мойта воля.
Плаче ми се в изнемога,
пред очите преминават
сенките от ярост глуха.
Как ще мога да забравя?
Пред лицето ми си жажда
във сърцето си отрова.
Как да те убия мога,
как, като без теб не мога.

В очите слънчевите плетеници,
на птиците душите уловени,
прелистваха мечтите отразени
във огледалото на мисълта.
Не трепваха листата неми,
отпуснати ръцете спотаени,
забравяха за грижите поети
от утрото до вечерта.
И нежен полъх от въздишка лека,
отронва се едва.
По тичинките плъзва мека
следобедната светлина.

Не си в очите му,
ти нямаш име.
Не си в ръцете му,
презряла си плътта.
Не си в сърцето му,
то бие учестено
и ударите му
отекват в празнота.
Примамена душата му се втурна
при ласката от удар на криле
и няма вече да се върне
в килията на топлото сърце.
Не са в очите му копнежи.
Не са в ръцете му мечти.
Не чуваш ударите на сърцето.
Душата му лети... лети...

Птицата стои на клона.
Птицата не трепва даже.
С погледа ти
в себе си наднича.
Птицата повдига си крачето.
Птицата крилото си разгъва.
Чуваш ударите на сърцето.
Мисълта ѝ не намираш.
Птицата потръпва, хваната.
В ноктите на хищника.
Ограбена.
Птицата отвръща погледа.
В себе си надничаш.
Трябва ти...
Погледа на хищника.
Ти трябва.

През копринена мекота,
недалече наднича тъга.
Пробягват сенки посребрели,
на изжаднели образи
умиращи във сивота.
Усмивките на душите,
стояват болките на нощта.

Тихо шушука лист от тръстика.
Плахо се вие пътека в нощта.
Нежно се скрива вятър в косите,
гали надежди и носи роса.
Сълзи от поляни,
въздишки на птици,
от мрежите за пеперуди,
уловени са целувките на пролетта.
И тичат боси, и безгрижни,
усмивките в зелена тишина.

Ръми душата.

В стъкленницата ѝ - тяло -

отекват капки,

бягащи по улеите на деня.

Отвън надниква Тя.

Ръми.

Поели капки по стъклата,

лика отмиват от нощта.

Из стъклената колба

в тишината,

попива Тя

на влагата дъха.

Остава стъкленницата

със празнотата,

край спомени, родени

от дъжда.

Полето беше тихо, то таеше
от кълнове набъбнала тъга.
Над него пареща нега висеше,
колосана дантела в самота.
Сред таз нега на мисли тежки
и този плътен поглед сив,
пропадащ още по-дълбоко
с копнежа ти да бъде тих,
бе пустотата сякаш уловена,
от ледените пръсти на нощта
и само твоята душа, пленена,
в полето скиташе сама.
И още миг полето се изгубва,
и сенките политат на ята,
и аз те вдишвам с моите въздишки,
теб - къс от болка -
миг из нищета.

Сега е точно полунощ.
Отнасят се
от дрешника
прокъсаните дири,
на лунните полета,
самодиви,
танцуват в сенки,
пепеляво-сиви.
Размиват се
потайни силуети.
Сънят се лута
в тайните,
заплели
на утрото сподавения стон.
Сега е точно полунощ.
И бледи,
душите търсят стъпките,
поели
към крехките заслони тишина.
И с преките наклони
из луната,
на тънка струйка
приказна позлата.
Нощта въздъхва...
- вдъхва светлината!

В копринените кости
на ризата съшивам,
от вдъхнат прах,
лазурна тишина.
По-топла самота,
за дните си ушивам
с мига отпита,
глътка красота.

Грудки на душата -
извлеци от тишина.
Грубовати,
из земята,
бели в сърцевина.
Тежки са герани,
чисти,
грудки на душата.
Скрити
в мрачни дълбини,
полъх хлад
в горещината.

Душата ѝ хартиена въздъхна
и разтревожи многото листа,
събрали се да тръпнат
на хладната земя.
Въздъхна за попилата я влага.
Въздъхна за настъпилия мир.
Въздъхнатата обич бяла,
издъхна в есенната шир.

През портите на твоето съзнание,
ще влезе ли душата ми, кажи?
Зениците на твоето внимание,
ще приласкае ли, кажи?
В прегръдките на твойто отчаяние,
ще пресече ли хоризонта...

мълчание

мълчание

мълчание

Ще чакам миг, година, вечност.
И ехото от спомена ще се стопи,
ще се обърне в сляпата безбрежност
душата ти към мен - да промълви.
От погледа ще се изплъзне трепване...

мълчи

мълчи

мълчи

Днес слънцето
те гали
с топли ласки,
а утре,
те отнасят ветрове.
Сънуваща играчка
в ръцете на бавачка,
отглеждаща я да умре.
Спи,
спи детенце,
спи полекичка,
да пораснеш.
Да пораснеш
и да умреш.
В живата ми люлка
да сънуваш,
най-хубавите сънища,
дете!
И щом престанеш
да сънуваш,
мама
ще те прибере.
Спи детенце,
СПИ...

Като обречена стена,
да бъде цапана с „графити“,
стои нощта.
Обмисля бягство.
Мрази,
чудните звезди,
всички вдигнати глави.
Гола,
пред невиждащи очи.
Нощта обмисля бягство.

Сивото запалва сивотата.
Ражда се из пепелта мъгла.
Въглени жигосват самотата.
Припада сън от тишина.
Отпива време меланхолна птица.
Постила мрака, топлина...
Присяда сивота на прага...
Докосва...нечия душа.

Пердето няма си виси,
колосано от нишки време.
Нещо във въздуха трепти,
сенки от ажурни дантели.
Някой, чука вълна на портала,
под завивката се вмъква хлад.
Топлината става, заминава.
Някакво животно проскимтя.
Викна жално,
падна плавно.
Здрач се спусна,
побоя.
В кълчетата тайни-жални,
късчетата разпиля.
Нищо не донесе хладината,
пердето пожълтяло си виси.
Никой не намерих пред вратата,
сенките ги нямаше дори.
Завивката покрила празнотата,
от цветни кърпки време си лежи.
Часовниците спрели на стената
и чудо никакво не предстои.

Нещо, носи временна прохлада.
Някой, чука вънка на портала.
Някакви, си нишки се преплитат.
Някакво, животно скита.
Виква жално,
пада плавно,
късчета от спомени се разпиляват.
Нищо, не донесе хладината.
Никой, не намерих пред вратата.
Плетки, никакви не размотавам.
Чудо, никакво не преживявам.

Капчуците отмерват перли от тъга.
Пера се реят в спомена за птици.
Жужи мираж.
Поискай да сънуваш.

Тялото мираж е,
душата е пустиня.

По реката-сал,
по стъпките-пътека...
Във очите тиха жал.
Отпътувал, неусетил:
стъпките Му - заличени,
салът Му - отплувал сам...

Пее цветето,
жужи за пчелата.

Чули мелодията от тревата,
глухарчета танцуват край луната.

Седиш по здрач
и взираш се във сенки,
като че ли се припозна
в една от тях.
Така подобна,
близка, нежна,
но тъй недостижима
в полумрак.
Отне съня си,
да се взираш в мрака.
Кому бе нужна светлина?
Отдаваш се на тишината,
завиваш се със пустота.
Седиш по здрач,
превърнал се във сянка
не ти е нужна топлина.
Приседнал на брега
ти плавно
потъваш със залеза
в нощта.

Леко стъпай,
тихо, в мрака,
сенките не спят.
В утрото дъждовно,
бистро,
те кроят, плетат...
Падат чисти,
падат бели
прежди и конци.
Сред косите
си намери
техните следи.

Тя - отнесе се полека.
Той - ритъма си отстоява, нелепо.
Тя - стъпките прихвана.
Проплака в сън детето.
Той - открадна му смъртта.
Тя - зави си го полека.

Смрачава се.
И утрото ме моли,
да не разцъфва
този ден.
Витае облачният шепот,
прогонва птиците.
Отвред се носи
полъхът на спомени,
снижава се
към клоните,
през пръстите
на вятъра.
Витае сянка
и смрачава се.

Пеперудата потръпна,
трепна.
Превърна се във врабче,
врабчето във орел,
орела във небе.
Затича се детето,
с очи прониза,
най-синьото небе.
В зениците му трепна
пеперуда.

Дъждът вали и с него
влива се нощта...
Поел в ръце съня,
докосва скришници
от самота.
Пътеките по коридора
напускат очертанията
на дома.
Събужда утрото росата.
Забравата в душата
засия...

Да се заслушаш по изчезващото ехо,
когато пее хор на ветровете.
Приседнал до тъгата си, в ръцете,
склонили мислите да вземат.
Да се налее погледът ти с време,
издъхващо на хоризонта.
В скала душата ти да легне...
Сърце на камък да престориш...

Когато бурята разкърши
свойте пръсти,
постила ветрове.
Демони приканва, търси,
из дълбините ги зове.
Когато бурята привърши,
затихват светове.
Когато бурята привърши,
родила е небе.

Викът.

Бягство на зениците
от орбитите на света.

Миграция.

Полетът на птиците,
сънуван от стрелци.

Олово тежко
от насилено мълчание.

Викът.

Из тътен - пустота,
от полъх - състрадание.

Странници на лик - обречен.
Вън от себе си - далечен.
Вдън е пустота.
Кражба на лика в
маска от деня.
Странниците на нощта -
празни. Самота.
Разлики из сенките -
тъга.
Странници без лик -
прошарен спомен
пиета...

Очи: в безплътни,
акварелни нощи,
сред аромати самота,
неотделима като
есенната влага
от притаили се листа;
стаени
зад задъханите мисли,
зад възможните неща,
сълзите им -
прозрачни нишки,
въздишките им -
топлина.

Небето диша.
Зараяно,
през пръстите наднича,
записва:
праг, земя, кълбо...
Едно перо - само,
без памет,
без идея...
Съдбата го люлее
в крило на птица,
във ветрило,
на шапка на ловец
и край мастило.
Небето е в перо...
Заспивам.

Дъждът набъбва
от задъхала се влага.
През силуети на чадъри
наднича пустота.
Танцуват кукли
от парцали.
И тя е с тях,
забравена, сама,
на сянката
протритата коруба,
се лута жадна
чакаща дъжда.
Поета в облак
с птица се издига,
набъбва - лека мрачина.
Прашинка -
и небето лисва
ведро от капки,
перли от неа.
Дъждът потръпва
в огледало се разлива,
отразява, забравена,
сама,
на сянката
протритата коруба,
а в нея -
светлина.

Поленът тръпне...
Край пътя се усмихна
вечерта.
И бухалът въздъхна,
с клепачите потръпна:
светлина,
усетил полъх от тъга
(тъгата на звезда).
Поленът тръпне...
Прегърнала света
нощта се люшва бавно,
поела влага от сълза,
(сълзата на трева).
Поленът тръпне...
Навред е тишина,
света сънува -
отплува от света.

Край разпътните мисли
от бърбрене хванати,
се прокрадна,
на смуглата плесен дъха.
Повя прах времето,
запраши главите ни
и приседнахме
да помълчим.
Колко дълго стояхме приседнали?
Никой вече не помни.
Онемяха устите ни,
остаряха душите ни,
но гласът не
намери покой.
Викаше.
Блъскаше.
Със зъби поскърцваше
в онемелите устни
се впиваше.
Никой не чуваше,
край празните мисли
клепачите леко потръпваха...

Опит за автопортрет
Душата се роди в тъмното...
Викът ѝ повика образа,
по-сетне се яви То, моето лице.
Изобразяването Ми се превърна в цел.
Заизобразявах лицето си:
лъчезарните зеници на „детенцето“,
протегнатите ръчици, розовите устица.
Не промених платното, рисувах върху
изображението си,
за достоверност на изображението Ми.
Улових лекото повдигане на веждите,
отблясъците на срещите и разделите.
Ярките тонове угасваха.
Палитрата се усложняваше.
Чертите все повече набраздяваха
лика ми...
След дългото обрисуване на платното
се появи „Бяло петно“ - адитивен ефект,
от смесването на цветовете.
За да повикам лика си прибягнах до рентген, да върна
етапите на моето ликостроене.
Намерих контурите на лицето си, за беда
цветовете се губеха. Всичките трепетни
чувства потъмнели в цвета от времето.
Равносметка: Накрая, в заключение, пред себе си
намерих един бял квадрат (адитивен контур) и един
черен квадрат (субтрактивни чувства). Оквадратената
моя ликовост придоби неопластичен (исторически)
характер.